

Bevezetés

Ha van nehéz bibliai vers, amihez kellő alázattal kell közelednünk, akkor ez a vers ilyen. Mert életünk békés időszakában felemelő, de tragédiák, veszteségek, kudarcok és csalódások után megbotránkoztató. Mert hogyan szolgálhatnák a javunkat olyan dolgok és események, amelyek bántanak, sebeznek és fájdalmat okoznak?

1

Tudjátok, amit Pál leír, az nem mindenre igaz! Nem minden embernek szolgál minden a javára a világban. Az apostol azt írja, hogy **csak** azoknak szolgál minden a javukra, akik **szeretik Istent**.

Pál saját tapasztalatából, és szilárd bizonyossággal írja: „**tudjuk**”. Úgy írta le ezt a mondatot, hogy neki sem volt könnyű élete: gyógyíthatatlan beteg volt, és szolgálata végzése közben sokszor nagy mélységeket járt meg. De sohasem csalódott Istenben, Akinek szeretetét, gondviselő kegyelmét nemcsak a magasságaiban, hanem a mélységeiben is átélte, megtapasztalta. A Róma 8,28-ban ennek a tapasztalatának ad hangot, és 5 olyan igazságot mond el Isten gondviseléséről, amely segít megértenünk ezt a nehéz bibliai verset!

2

(1) Tudjuk, hogy Isten munkálkodik az életünkben. Egy kicsit másként is fordíthatjuk az eredeti szöveget. Valahogy így: „**Tudjuk, hogy akik szeretik Istent, azok javáért ő munkálkodik...**” Azaz Isten szüntelenül, minden erejével értünk tevékenykedik. Mint egy mindenre elszánt szülő, aki végtelen szeretettel gyermeke jólétén munkálkodik.

(2) Tudjuk, hogy Isten gyermekei javáért munkálkodik. Isten abszolút jó, aki mindig és mindenben ezt a jóságát akarja kifejezésre juttatni. Isten sohasem tesz semmit gonoszából, rosszindulatból, bosszúvágyból. Soha semmit sem tesz azért, hogy megleckéztessen, vagy megbüntessen. Isten, aki abszolút jó, tökéletesen tisztában van azzal, hogy mi az, ami életünk egy adott pillanatában igazán a javunkat szolgálja.

(3) Tudjuk, hogy Isten mindenben a javunkért munkálkodik. S ebben a mindenben benne van életünk minden mélysége, minden bánata, minden vesztesége, kudarc, csalódása és szenvedése, de benne van minden nyeresége, sikere és öröme is. „**Így mindaz, ami ebben az életben negatívnak mutatkozik, pozitív céllal bír Isten örökkévaló tervének megvalósításában.**” (Anders Nygren) Mert minden, ami történik velünk, mennyei Atyánk akaratával történik. Mélységeinknek okainál tehát, fontosabb az, hogy mi a célja azoknak! Ahogy református hitvallásunk állítja: Ő „... **Úgy megőriz, hogy mennyei Atyám**

akarata nélkül egy hajszál se hullhat le fejemről, sőt mindennek üdvösségemre kell szolgálnia.” {Heidelbergi Káté 1. kf.}

(4) Tudjuk, hogy Isten azok javáért munkálkodik, akik szeretik őt. Ez egy szükséges korlátozás! Isten, aki abszolút jó, mindent megtett azért, hogy mindnyájunkhoz jóságos lehessen. De mi van azokkal, akik egy egész életen át ellene állnak az Ő jóságának? Akik elutasítják, semmibe veszik Őt? Pál tehát azt hangsúlyozza, hogy végül mégsem lesz mindenkinek jó. Mert ez a „jó” Istennek azt a végső célját jelenti, amely nem más, mint a mi bevégzett üdvösségünk. Üdvösségre pedig csak az juthat majd, akik viszonszerették a jóságos Istent.

(5) Tudjuk, hogy akik szeretik Istent, azokat ő elhatározása szerint elhívta. Ezt úgy kell értenünk, hogy az „**Isten iránt való szeretetük jele és záloga, hogy az Isten előbb szerette őket.**” (Cranfield). Azaz Istennek üdvözítő célja van, és ennek megfelelően munkálkodik. Az élet tehát sohasem az a vak véletlen, aminek látszik! Mert Isten minden gyermeke tudhatja azt, hogy hazafelé tart, és az Őt előbb szerető Istent, akit ő viszonszerethet, mindent úgy alakít, használ fel, formál az életében, hogy ő egyszer haza is érjen abba a mennyei hazába. A „**javunkra szolgál**” kifejezés is arra utal, hogy Isten mindig és mindenben az üdvösségünket tartja szem előtt, amikor valamit megenged az életünkben.

Befejezés

Ez az 5 dolog, amit bizonyossággal tudhatunk arról, hogy Isten gondot visel az Ő gyermekeiről. De az, hogy ezt tudjuk, még nem mindig jelenti azt, hogy értjük is, vagy mindig szívesen fogadjuk azt, ahogyan Isten gondoskodik rólunk. Isten ugyanis nincs tekintettel a kényelmünkre vagy a komfortérzésünkre. De mindig és mindenben végső javunkat keresi, és azt munkálja!

A Szentírás is számos példát ad erre. **József**, akit testvérei kegyetlenül eladtak rabszolgának Egyiptomba, meggyőződéssel vallotta: „**Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt, hogy (...) sok nép életét megtartsa.**” (1Mózes 50,20) Hasonlóképpen **Jeremiás** is így írt a babiloni fogságban szenvedő honfitársainak, a szent város, Jeruzsálem pusztulása után: „**Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az Úr -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.**” (Jeremiás 29,11)

Lehet, hogy nem ismerjük előre életünk útját, de nem kell félnünk attól, ami vár bennünket a holnapban, ha „**tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.**” – Ez lehet a mi tökéletes bizonyosságunk! ÁMEN!